

Onbereikbare Liefdes ...

Paul Emond

Een bistro.

Caracala, met een aktetas van krokodillenleer.

Caracala: Ge zijt altijd alleen. Altijd.

Ook als ge denkt dat ge niet meer alleen zijt.

Ook als ge zegt: nu is 't genoeg, vandaag wil ik vrienden, morgen een lief.

Iemand die mij liever is dan alles,

iemand voor wie ge 't licht van uw ogen zoudt geven

om van de rest maar te zwijgen: alles.

Wel, ook als ge iemand alles geeft: ge blijft alleen.

Zowaar een pint een pint is.

Geef mij d'r nog eentje.

't Is niet omdat 'ne mens alleen is dat hij genen dorst heeft.

Eigenlijk zit ik hier op iemand te wachten.

dat is zo afgesproken.

Ik wil zeggen: het is afgesproken dat ik zou wachten.

Mensen die altijd op tijd zijn, dat is ook niet alles.

Bezie mijn moeder: de regelmaat van een klok.

Als ze stapte, was het genoeg de tijd te kennen die ze deed over tien meter, om te weten hoeveel tijd ze zou zetten op tien kilometer.

Op de seconde.

Tien meter, tien kilometer: voor haar krak hetzelfde.

Altijd hetzelfde tempo.

Het klik-klakken van haar hakken!

Ze was zot van hoge hakken,

altijd hoge hakken,

ook al krijgt ge daar spataders van.

Gij ook, gij loopt ook op hoge hakken.

Dienster: Om te werken is dat niet praktisch, maar ik ben nogal klein. En klein zijn, is ook niet praktisch. Dus loop ik énen dag op hoge hakken en énen dag op platte.

Vandaag, gelijk ge ziet, is 't den dag met hakken.

Caracala: Mijn moeder was groot.

Groter dan ons vader.

Ene keer per jaar werd hij pisinjdig.

'Is dat nu gedaan met die hoge hakken! En hoe loop ik daar nu naast? 'nen Halve kop kleiner!'

Ge moet sporten, zei ze tegen hem, daar groeit ge van.

Dienster: Ik ben altijd veel te moe om te sporten.

Sporten doe ik hier al den helen dag.

De klanten hebben nooit tijd, ze willen allemaal alles direct, subito presto.

En er zijn er hoe langer hoe meer die Engels spreken, ik snap er niks van.

Ik ben voor Europa, absoluut, maar ze moeten wel Vlaams verstaan, allemaal.

Als de Turken van hier in de buurt een pint komen drinken, spreken ze Vlaams.

Ja, mensen mogen zeggen wat ze willen: Turken doen moeite, ze doen hun best.

Caracala: Ons vader heeft ook nooit aan sport gedaan.

Ik spreek zes talen, dat is genoeg, zei hij.

Maar of het hem ooit heeft geholpen ...

En 't was niet omdat hij ene keer per jaar moeilijk deed, dat mijn moeder op platte schoenen ging lopen.

Hoge hakken en niks anders.

Belachelijk, gij met uw jaarlijkse ruzie, zei ze tegen ons vader.

Maak maar 's ruzie in een van uw vijf andere talen. We luisteren.

Hij werd helemaal rood, sloeg met de deuren en bolde het af.

Bon, we zijn weer gerust voor een jaar, zei mijn moeder.

Ik zei niks. Dat was 't beste.

Ik zei nooit iets, thuis.

Een stil kind.

Hebt g' uw tong verloren, vroegen ze mij.

Daar antwoordde ik zelfs niet op.

Dienster: Ik moet zeggen: ge hebt uw schade wel ingehaald.

Mij stoort dat niet, ik moet met mensen klappen.

Als ik alleen ben, zet ik altijd de radio aan.

Caracala: 't Is zo dat ik geleerd heb alleen te zijn.

Ssst! Stillekes, stillekes!

En op den duur vergeten ze u, in uwen hoek.

We zijn de kleine weer vergeten, zei mijn moeder tegen ons vader.

Ze stonden al op het trottoir, en ik zat nog achter het venster op de stoel.

Mij konden ze niet zien, door de gordijnen, maar ik zag hun wel.

Die smerige kleine, waarom is die nu niet meegekomen?

Dienster: Ja, waarom waart gij niet meegekomen?

Caracala: Om te zien of ze mij niet zouden vergeten, enfin!

Om te controleren of ze mij zouden vergeten of niet.

En ze waren mij vergeten.

Dat is toch alleen zijn, of niet? Een kind dat ze gewoon vergeten.

Klik klak klik klak: de stappen van mijn moeder in de gang, ze kwam terug.

Ik kroop rap onder de zetel.

Ah, dat is ook slim, riep ze, hij zal nog in zijn kamer zitten.

'Cara, waar zit ge? Kom naar beneden!'

Ik bibberde over heel mijn lijf, maar ik verroerde geen vin.

Ik stopte mijn oren dicht, om haar niet meer te moeten horen roepen.

Dienster: Kinderen steken altijd van alles uit. Eender wat.

Ik heb geen kinderen.

Ik ben niet zeker of ik wel kinderen zou willen.

Veel zorgen.

In elk geval, om kinderen te maken, moet ge met twee zijn.

Caracala: Ge moogt toch gezien worden, gij. Gij zijt geen misse.

Ik meen het.

Als ik niet zo alleen was, zou ik mijn kans wel wagen.

Dienster: Hoe, als gij niet zo alleen waart?

Caracala: Ik ben 'nen eenzame cowboy! Voilà!

Ik kan het even goed zeggen als de filosofen: ge zijt altijd alleen.

Ge gaat eraan kapot.

Dienster: Ik krijg nog de cafard als ge zo voortdoet.

Ik zeg altijd op zijn minst dat het leven niet zo slecht is.

's Maandags, da 's mijne vrijen dag.

Als ik 's maandags 's morgens wakker word, wat voel ik mij dan goed in mijn bed. Het beste moment van de week.

Voorals ik de zon door 't venster zie schijnen.

Met mijn kamer naar het oosten.

Caracala: Het is toch vreemd: ik heb zo'n grote moeder, en ben zelf zo klein.

En ik zal u zeggen: mijn vader had een bos krulhaar, niet te geloven. Zo dik als 'ne plumeau. En ik had op mijn vijftiengste al 'nen biljartbal.

Dienster: Het staat u niet zo slecht, die klets kop.

Caracala: Mijn moeder moest daar niet van hebben, van mijne klets kop.

'Ge zijt belachelijk, draag een pruik!'

Ik heb het geprobeerd, maar ik voel me belachelijk met een pruik.
Ik was precies 'nen toneelspeler.

En mijne coiffeur heeft alles met mij gedaan: blond, zwart, haar tot op mijn schouders, krullen, alles. Zelfs een rosse pruik.

Ik heb ook 's mijnen baard laten staan.
Stond mij niet slecht, vond ik, maar ik kreeg er jeuk van.
Dus: het scheermes erover, alles afgeschoren, overal.
Enfin, ik wil zeggen, alles boven de col, natuurlijk.

Ik zit hier op iemand te wachten, maar ik ben niet gepresseerd.

Iets drinken?

Dienster: Nooit als ik van dienst ben.

Caracala: Ik ook niet. In mijne winkel eet ik nooit.

Nog niet 't kleinste stukske vlees. Het zou niet in mij opkomen.
Nog niet van de charcuterie proeven. Zo ben ik.

En daarbij, ik ben niet zot van vlees.

Geeft mij maar vis.

Voor vis, goeie vis, zou ik mijn leven geven.

Snoek bijvoorbeeld.

En ik heb me daar een recept voor snoek!

Spijtig dat hij zo moeilijk te vinden is, snoek.

Maar alle vis is goed, mits goed klaargemaakt.

Ik ben 'nen beenhouwer die graag vis eet.

Dienster: Waarom zijt ge dan beenhouwer geworden?

Caracala: Waarom ik beenhouwer ben geworden?

Versnijden, uitbenen, kipkappen, dat is mijn leven. Ook al eet ik niet graag vlees.

Maakt niet uit.

En dan nog, het is 'ne stiel met zekerheid.

Zoals mijn moeder zegt: 'nen Beenhouwer heeft altijd eten.

Het is waar.

Wie had het meeste te vreten tijdens den oorlog? De beenhouwers.

Beenhouwers moeten niet bang zijn voor crisis.

In elk geval, crisis of geen crisis, ge zijt altijd alleen.

Voor de installatie van mijn beenhouwerij heeft mijn moeder mij een beetje geld gegeven.

Jaren later was ze razend omdat ik niet wou dat ze bij mij kwam wonen.
Nooit van zijn leven!
'Ik word oud, ik ben al jaren alleen en ge wilt mij niet opvangen!'
Ja en dan? Ik ben ook alleen!
En 't is niet omdat ik alleen ben dat ik bij haar wil gaan wonen!
't Is toch waar?

Dienster: Dat is uw revanche.

Caracala: Wat voor revanche?

Dienster: Omdat ze u thuis vergeten waren, enfin!
Is ze nooit onder de zetel komen zien?
Heeft ze u nooit gevonden?

Caracala: Ho, ho! Hallo psychologie!
Pas op, klein madammeke, ik heb een slecht karakter.

Dienster: Heb ik iets verkeerd gezegd? Wat heb ik dan gezegd?

Caracala: Mijn moeder respecteert ik en ik ben daar absoluut niet mee bezig, met revanche. Ik breng mijn moeder elke dag een stuk vlees.
Ze woont alleen, maar dat is niet mijn schuld.
Ze leeft alleen omdat ons vader er tien jaar geleden tussenuit is getrokken met een negerin die nog groter was dan mijn moeder.
Mijn moeder was afgrondelijk vernederd door 't vertrek van ons vader.

Dienster: Sorry, ik wou u niet ... ik wou echt niet ...

(.../...)